

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 1 marca 2018 roku Sąd Rejonowy w Zgierzu, w sprawie sygn. akt I C 2184/17 z powództwa Banku (...) SA z siedzibą w W. przeciwko A. P. o zapłatę: 1) zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 17.323,24 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości 10 % rocznie od 3 marca 2017 roku do dnia zapłaty, ale nie wyższymi niż czterokrotność stopy lombardowej NBP i nie wyższymi niż maksymalne odsetki ustawowe za opóźnienie, 2) o kosztach procesu orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, pozostawiając szczegółowe rozliczenie referendarzowi sądowemu.

Zapadłe orzeczenie zaskarżyła apelacją pozwana. Zaskarżonemu wyrokowi skarżąca zarzuciła nie uwzględnienie wniosków zobowiązujących powoda do całkowitego rozliczenia umowy o kartę kredytową C. z dnia 30 września 2008 roku, brak wyliczenia z czego wynika kwota 17.323,24 zł będąca wartością, przedmiotem sporu.

Skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości co do umowy o kartę kredytową i zasądzenie od powoda kosztów procesu.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie ewentualnie o odrzucenie apelacji, zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Sąd Okręgowy w całości podziela poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne i w konsekwencji przyjmuje za swoje, a to dlatego, że stanowią one wynik właściwej i rzetelnej oceny zebranego materiału dowodowego. Odzwierciedlone w stanie faktycznym okoliczności sprawy wiernie bowiem oddają całokształt stosunków i relacji zachodzących pomiędzy stronami. Sąd wnikliwie wziął pod uwagę wszystkie okoliczności mające znaczenie dla rozstrzygnięcia. Okoliczności faktyczne sprawy zostały należycie zweryfikowane i ocenione oraz we właściwy sposób powiązane z odpowiednimi unormowaniami prawnymi.

Sąd Rejonowy naruszył art. 233 § 1 k.p.c. dokonując dowolnej oceny dowodów. Zgodnie z utrwaloną wykładnią kryteria oceny wiarygodności i mocy dowodów grupuje się następująco: 1/ poprawność logiczna, 2/ doświadczenie życiowe, 3/ inne źródła wiedzy, 4/ prawdopodobieństwo wersji. W apelacji skarżący nie wykazał jednak, aby z uchybieniem któregokolwiek z tych kryteriów doszło do oceny dowodów. W gruncie rzeczy działanie pozwanego ograniczyło się tutaj do wskazania innego alternatywnego stanu faktycznego mającego za podstawę własną ocenę dowodów, która jednak mija się z rzeczywistością. Taki sposób skonstruowania zarzutu naruszenia zasad swobodnej oceny dowodów nie może się ostać, jako że opiera się on wyłącznie na własnym przekonaniu skarżącego o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu. Innymi słowy skuteczne postawienie zarzutu nie może tylko polegać na kreowaniu odmiennych ustaleń faktycznych pozostających subiektywną oceną skarżącego. Natomiast skarżący może, posługując się wyłącznie argumentami jurydycznymi, wykazywać, że sąd naruszył ustanowione w tym przepisie zasady oceny wiarygodności i mocy dowodów w sposób mogący mieć istotny wpływ na wynik sprawy (por. wyroki SN z dnia 14 stycznia 2000 r., I CKN 1169/99, opubl. OSNC nr 7-8/2000 poz. 139, z dnia 10 kwietnia 2000 r., V CKN 17/00, opubl. OSNC Nr 10/2000 poz. 189, z dnia 29 września 2002 r., II CKN 817/00, niepubl. oraz z dnia 2 lutego 2003 r., I CKN 160/01, nie publ.). Ponadto podnieść należy, że jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo – skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (tak SN w wyroku

z dnia 27 września 2002 r., II CKN 817/00, opubl. baza prawna LEX Nr 56906). W utrwalonej linii orzecniczej wielokrotnie przecież wskazywano, iż swobodna sędziowska ocena dowodów może być podważona jedynie wówczas, gdyby okazała się rażąco wadliwa lub oczywiście błędna. Wskazany wyżej wymogom skarżąca jednak nie sprostała, albowiem ograniczyła się jedynie do polemiki ze stanowiskiem Sądu I instancji, forsując uparcie korzystną dla siebie wersję wydarzeń. Wbrew stanowisku strony pozwanej Sąd Rejonowy dokonał wszechstronnej i wyczerpującej analizy materiału dowodowego i wywiedzione przez niego konkluzje były trafne. Stan faktyczny opiera się na dowodach, których ocena odpowiada wszelkim wskazaniom z art. 233 § 1 k.p.c. Wszystkie przeprowadzone dowody zostały przez Sąd Rejonowy przywołane i omówione. Nie można też zarzucić, by Sąd I instancji na tle przeprowadzonych dowodów budował wnioski, które z nich nie wynikają. Z kolei zarzut nie wyprowadzenia wniosków konkurencyjnych, podanych przez skarżącą, że pozwana spłaciła zadłużenie nie mieści się w zakresie przywołanej normy. W konkluzji Sąd Okręgowy uznał, że w niniejszej sprawie nie doszło do przekroczenia granic swobodnej ceny dowodów. Wbrew twierdzeniom skarżącej powód udowodnił, istnienie dochodzonego roszczenia i sposób powstania zadłużenia poprzez przedstawienie umowy o kartę kredytową, pełnej dokumentacji w sprawie zawierającej wyciągi z operacji na rachunku bankowym pozwanej. Pozwana zaś nie udowodniła podnoszonej okoliczności spłaty zadłużenia, żadnym wiarygodnym dokumentem. Nie kwestionowała natomiast załączonych do akt sprawy kart rozliczeniowych powoda i wskazanych tam operacji jak również doręczanych jej wyciągów bankowych.

Mając na uwadze powyższe, apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu na podstawie przepisu art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono w punkcie 2 wyroku na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. Na koszty poniesione przez stronę powodową w tym postępowaniu złożyło się wynagrodzenie jej pełnomocnika w osobie adwokata, którego wysokość – 1.800 zł ustalono na podstawie § 2 pkt 5, w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.).